

Пам'ятник І.М.Сошенку

Костенко Ліна Василівна

Умер проїздом. Корсунь спав, байдужий,
що десь сьогодні, вчора чи торік
умер проїздом, сивий і недужий,
якийсь старий самотній чоловік.

Тяглась розбита корсунська сошейка.
Гула церковця хором неземним.
Лежить Іван Максимович Сошенко,
і всі на світі плачуть не за ним.

А Рось кипіла в кам'яному ложі,
між голих віт кричало вороння.
І дві вербички стали на сторожі,
щоб ту могилу час не зарівняв.

І два віки зійшлися на пораду.
І Літній сад приснився тій вербі.
Хоч би яка скульптура з того чаду
прийшла сюди постояти в журбі!

Лежи, Іване. Світ вже був немилий.
Ще тут всілякі грози прогудуть.
Тут Рось тобі камінчиків намила,
з них добрі люди пам'ятник складуть.

Ти в цей пейзаж печально так вклинився.
Лишився тут, спасибі тій вербі.
Лежи, Іване. Кожен, хто вклонився
твоїй могилі, — пам'ятник тобі.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kostenko_lina_vasylivna/pamiatnyk_i_m_soshenku